

Елена Павлова
Лунна пътека

Ударите на чука отекват. Могат да ти спукат тъпанчетата. Ритъмът е настойчив като африкански барабан. Забелязвам боцмана да гледа към хоризонта на запад и му се заканвам с пръст. Работи, човече, времето изтича!

Ако оцелея да го разказвам на внуците си, сигурно ще казвам, че съм подушил нещо гнило още когато го видях на кея. Но не беше така, хич не беше така. Освен ако не е подозрително, че не беше пиян. Но и това не е, понеже на шхуна като нашата не наемаме пияници.

Не беше едър – точната дума е жилав. Лицето му беше обветрено, очите му – живи, косата изсветляла от слънцето. Ей-това си помислих за него: че е плавал наскоро по южните ширини. Следващия път когато го мернах, беше докато боцманът му показваше кое къде е на борда. Августин, това му беше името – Йон Августин. Прост матрос, и добре се справяше с работата. Нямахме друг като него, като маймуна се катереше по мачтите. Понеже беше дошъл последен, спеше на най-лошото място в кубрика. Нищо странно нямаше в него, там е работата!

Ударите на чука отекват. Хващам себе си да гледам на запад; трябва да вдихам и да дборя до десет, за да спре ръката ми да трепери и да мога да пиша. Работи, проклет да си, няма време!

Странното почна седмица и нещо след отплаването – сутринта не намериха рулевия. Имаше малко кръв по палубата. Хансен го наричаха него, як и гаден, и му бях обещал, че стигнем ли Европа, го свалям на първото пристанище, копелета като него не ни трябва на робда кръвзасъхнала. Никой не си призна, но то си беше ясно: не са му издържали на някого нервите и там, в тъмното, му е видял сметката. Тялото – зад борда, морето е гробница голяма и знае много тайни.

На следващата вечер, тъкмо си лягах, чух Девъро на руля. Изпищя. Веднъж, все едно са му запушили устата след това. Втурнах се навън. Не мернах ничий силует, не съм дочул и тялото да пада във водата. Но на носа намерихме кръв пряснакървчървена. Девъро не беше като Хансен – на мравката път правеше. Кой би могъл да му посегне?

Ударите на чука отекват. Слънцето е като кървава пита на хоризонта. Хайде, боцмане, давай, човече... изтича времето катокръвчатече

На третата вечер момчетата сами се разпределиха на стража. Стоях и гледах как слънцето потъва в океана, и звездите се показват на небето. И луната се изблещва в потъмняващата синева.

Нолан, той беше вахтени нея нощ, окачи фенер. Не му наредих да го махне, защото се страхуваха, всички те... и аз. Аз също се боях, защото с този екипаж сме една кръв сеплискатаопласладка и с мнозина от тях с години сме под един флаг. Убийци на борда не търпя.

Случайно го видях. Не можех да заспя и излязох на въздух, и се обърнах – Нолан на носа, самотен силюет в светлината на фенера. Внезапно нещо, някой, връхлетя отгоре му. Събори го.

Докато притичам, там нямаше никой. Само кръв по дъските.

Не казах на момчетата, но не човек видях да го напада.

Ударите на чука отекват. По тези ширини здрачът пада бързо, последни кървави топлакръвкусна следи от слънцето и скоро ще е мрак. По-бързо работете, няма реме!

Поддържахме стража още няколко нощи, но страшното не се повтори. Момчетата гадаеха дали среднощният ни падател бе имал зъб на Хансен, Девъро и Нолан – или го бяха уплашили, или друго. Но страшното отмина, да чукнем на дърво.

Към седмица застъпваха по двама вахтени, а после и това престана.

Отклоних шхуната от курса – към десетина дни загубихме, но наех нови хора на мястото на мъртъвците.

И после, месец след смъртта на Хансен, изчезна Смайли. Не беше вахтени нея нощ. Излязъл от кубрика, казаха момчетата... и не се върнал. Йон беше рулеви. Повиках го в кабината си и го разпитах дали е чул или видял каквото и да е.

– Заспах на руля – призна веднага. Беше свел очи с виновно изражение. Облиза се. – Заспах и... – пак се облиза. Не притеснено – лакомо, като дете, което баба му е спипала в килера със сладките. То понася боя за простъпката си какпулсиравенатанавратанабоцмана но е доволно и пак ще влезе да открадне сладки.

Ударите на чука отекват. Смрачава се, небето е с цвят на мастило и
първите   звезди   игриво   ми   намигат

ахтазивенанавратанабоцманаБОЖЕГОСПОДИ! Няма време,
побързайте!

Наредих на боцмана да ни издялка дървени колове. На всички наредих да си останат в кубрика и следващата нощ аз лично поех руля, и боцманът седеше в засада на бака. Йон натоварих да дежури до мен, а своя кол скрих наблизно под въжетата.

След залез слънце пълната луна увисна в небето, червена кръвкръв-кръвкръвкръв и вятърът бе странен. Предвкусах буря.

Щом лунната пътека се очерта на гребените на вълните, помолих Йон да ме смени за малко и тръгнах към въжетата.

Той ме нападна в гръб, но вече бях готов. Отблъснах го, извърнах се, замахнах с кола. Той ме притисна с кожестите си криле, дъхът му миришеше ужасно, борехме се. Захвърлих го назад. Ударих с кола и го пронизах през гърдите. Боцманът го довърши.

Спогледахме се съчастнически над трупа. Избърсах си кръвта и се ухилих на верния си спътник.

На следващия ден се развилия оная буря, която идваше насам. Приветствах я, повярвайте ми, макар че връхлетя с кошмарна злоба – скъсани платна, строшени реи, раздробени човешки тела **ОКЪРВАВЕНИ**

Ударите на чука отекват, могат да ти спукат тъпанчетата. Ритъмът е като на африкански барабан.

Страшното свърши, така си мислех, докато бурята вилнееше. Но снощи... не намерихме Траск. И знам какво се случи с него, понеже **КРЪВТАМУБЕШЕВКУСН**

АБЕШЕСЛАДКАТОПЛАКРЪВКРЪВКРЪВКРЪВКРЪ и днес накарах боцманът да закове вратата, и горният ми люк, и този към палубата. Лунната пътека... не бива аз да я съзра. Ако съм прав, ще оцелея да разказвам на внучите си. Ако не съм, момчетата са си приготвили колове.

И хайде, кови по-бързо, вече няма време!

КККРРРРЪЪЪЪЪ

КРАЙ

© Елена Павлова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1884>]